KOGUMIK TUNTUD LUGUSID

20 000 LJÖÖD VEE ALL

HEIDI

PINOCCHIO

VÕLUR OZ

Autorist

Jules Gabriel Verne sündis Prantsusmaal 1828. aastal. Lapsena käis Jules internaatkoolis, kus ilmutas tohutut huvi reisimise ja maadeavastuse vastu. Oma jõuka perekonna suureks pettumuseks paelus teda aga lugude kirjutamine ja tal hakkas koolitöös kehvasti minema. 1863. aastal kolis ta õpingute pärast Pariisi ja tutvus seal paljude mõjukate kirjanike ja ka oma tulevase kirjastajaga. Peale raamatu "20 000 ljööd vee all" on tema tuntuimateks romaanideks "Reis maakera südamesse" ja "80 päevaga ümber maailma". Ulmekirjanduse teerajajana kirjutas ta veealustest rännakutest ja õhureisidest ammu enne, kui sellised võimalused üldse leiutati. Jules suri märtsis 1905. aastal 77 aasta vanuselt.

Teised kogumiku teosed:

"Heidi" • "Pinocchio" • "Võlur Oz"

20,000 Leagues Under The Sea
2012

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Antud raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © QED Publishing 2012
© 2013 Kirjastus ERSEN

B01251413
ISBN 978-9949-25-320-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kogumik tuntud lugusid

20 000 LIIGUD VEE ALL

JULES VERNE

Kohandanud Ronne Randall · Illustreerinud Andy Catling

Inglise keelest tõlkinud Marge Paal

ERSEN

Salapärane merekoletis

Minu nimi on Pierre Aronnax ja ma olen prantsuse teadlane, Pariisi Loodusloomuuseumi merebioloogia osakonna abiprofessor. 1866. aastal hakkasid paljude maade meremehed rääkima, et on näinud veidrat tohutu suurt merekoletist lainete all luuramas. Elukas oli suurimastki vaalast suurem – mõne sõnul oli see lausa miilipikkune![1] – ja lisaks ka kiirem. Mõnikord tundus ta helendavat! Vahetevahel põrkas ta mõne laevaga kokku ja põhjustas tõsiseid kahjustusi. Kas tegu oli kohutava mereolendi või inimkätega ehitatud hiiglasliku sõjamasinaga? Keegi ei teadnud seda.

Mina kuulsin sellest salapärasest merenuhtlusest esimest korda siis, kui see kolossaalne asjandus 1867. aasta aprillis üht Briti ookeaniaurikut rammis, rebides laevakere pooleks ja seades ohtu hulga elusid. Inimesed üle kogu maailma soovisid, et koletis üles leitaks ja hävitataks.

Ma viibisin parajasti New Yorgis, kui Ameerika Ühendriikide valitsus otsustas korraldada koletise leidmiseks ekspeditsiooni ning kutsus mind tänu mu teadmistele sellega ühinema. Nüüd ehk oli mul võimalus leida kinnitust oma oletusele, et elukas oli hiiglaslik narval, kelle pikk ja tugev sarv võib läbistada laevakere erilise vaevata.

Nõnda siis astusin ma 1867. aasta juulis koos oma vapra ja ustava teenri Conseil'ga fregatt Abraham Lincolni pardale. Laeva komandör kapten Farragut tuli meid tervitama. "Te olete ääretult teretulnud, professor," ütles ta. "Teie kajut ootab teid."

---

[1] Miil – 1,61 km; 1 meremiil – 1,85 km

Kapten Farragut ja tema truu meeskond kibelesid kõik merekoletist jahtima, teda harpuuni otsa haakima ja pardale tõmbama.

Laeva osavaim harpuunija oli **Ned Land, pikk ja söakas kanadalane.** Tema harpuunivisked tabasid alati märki ja meil vedas, et ta meie laeval oli. Me suundusime Lõuna-Ameerikasse, ümber Hoorni neeme ja edasi põhja poole, Vaiksesse ookeani. Möödusid nädalad, aga koletisest polnud mingit märki.

Pärast kolme pikka merel veedetud kuud kaotasid ka kõige entusiastlikumad meeskonnaliikmed lootuse. Lõpuks andis kapten Farragut teada, et kui järgmise kolme päeva jooksul midagi ei juhtu, suundume koju tagasi.

Kolmanda päeva õhtul vestlesime me Conseil'ga parajasti laevatekil, kui Ned Land hõikas: "Ettevaatust! See läheneb meile!"

Laevast veidi maad eemal nägime veepinna all tontlikku kuma. Viimaks ometi – koletis! See püsis terve öö meie lähedal. Koidu ajal kerkis ta pinnale ning Abraham Lincoln asus teda jälitama.

Me kihutasime eluka kannul raevukal kiirusel ja Ned Land hoidis harpuuni viskevalmis. Milline tagaajamine see oli! Püüdsime elukat isegi püssidega lasta, aga kuulid põrkusid temalt lihtsalt eemale. "See elukas on küll kuuetolliste[1] raudplaatidega kaetud!" hüüatas kapten.

Elukas põgenes meie eest kogu päeva ja veel pool öödki. Viimaks jäi ta seisma ja lebas liikumatult vees, just nagu oleks ta rampväsinud.

[1] Toll – 2,54 cm